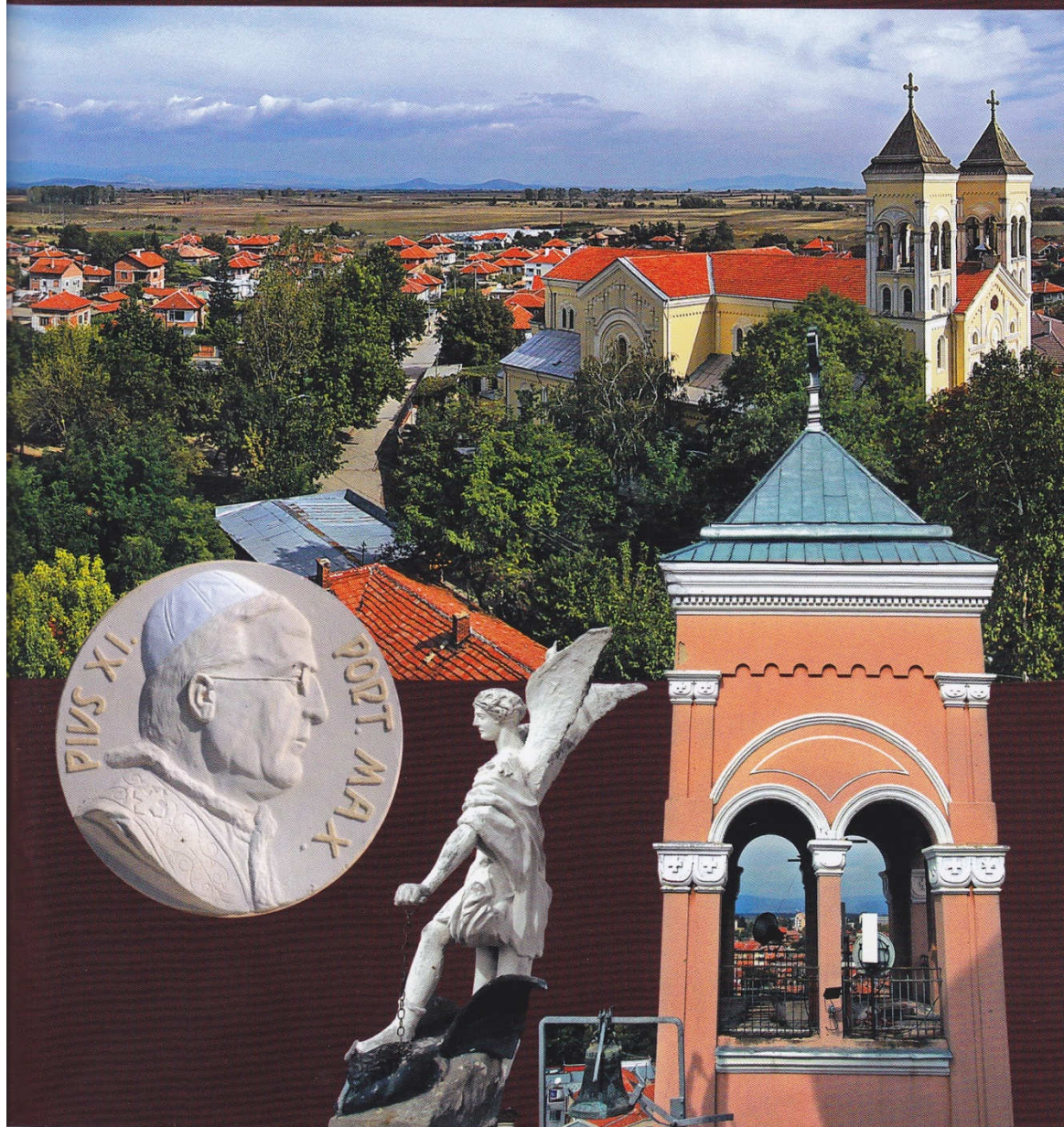
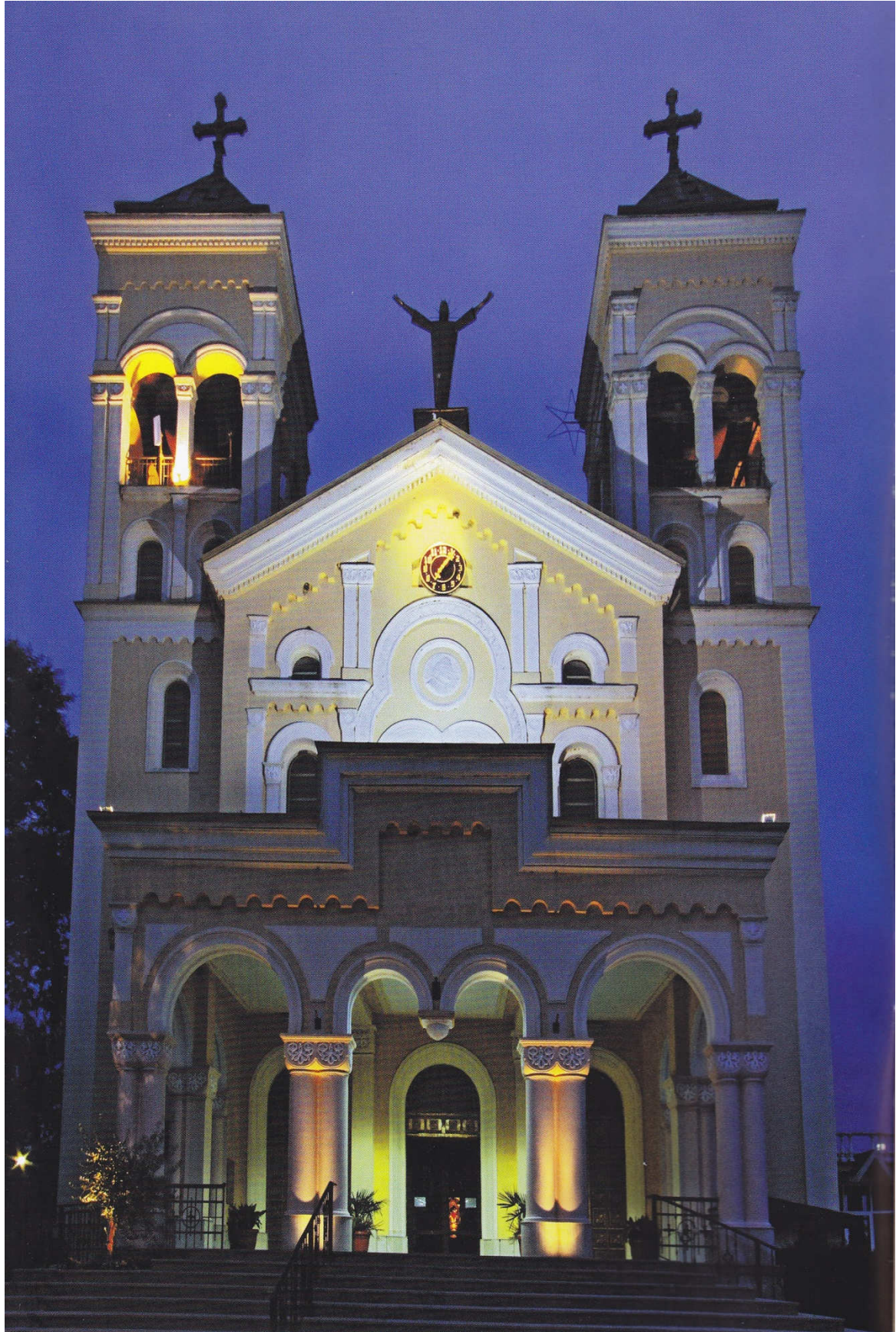

БОЖИДАР
ДИМИТРОВ
РАКОВСКИ
ИСТОРИЧЕСКИ ПЪТЕВОДИТЕЛ

БОЖИДАР ДИМИТРОВ

РАКОВСКИ

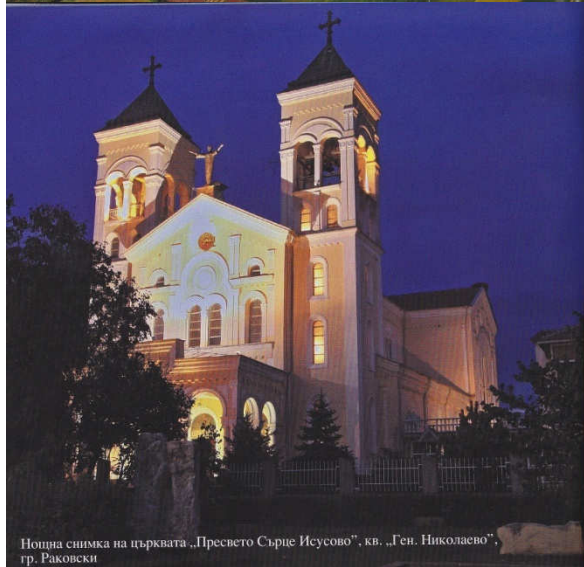
ИСТОРИЧЕСКИ
ПЪТЕВОДИТЕЛ

ИЗДАВА "АКШАЕНА-2007"
С ЛЮБЕЗНОТО СЪДЕЙСТВИЕ НА

ОБЩИНА РАКОВСКИ
КМЕТ ИВАН АНТОНОВ
ГР. РАКОВСКИ, ПЛ. "БЪЛГАРИЯ" 1
ТЕЛ: 03151 2361, ФАКС: 03151 2361
e-mail: oa-rakowski@rakovski.bg
www.rakovski.bg

Въздушна снимка на град Раковски.

Нощна снимка на църквата „Пресвето Сърце Исусово“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Панорамен изглед към град Раковски

ПРЕДГОВОР

Град Раковски е разположен в западната част на Горнотракийската низина всред плодородни равнинни земи, прорязани на десетки километри по всички посоки. Градът се намира недалеч, само на 25 km от Пловдив – вторият по големина град в българските земи не само в съвременното, но и в античната и средновековната епоха. Този факт е играл, а и днес играе както положителна, така и отрицателна роля в развитието на Раковски. От една страна, осигурява по-добри възможности за образование и лечение на жителите на града, но, от друга, измуква население, привлечено от по-интензивния градски живот.

Отличните възможности, които предлага земята около Раковски, са привлекли население още в праисторическите епохи. Една селищна могила, разположена непосредствено до града, показва чрез находките в нея, че първото селище на тази земя е възникнало в каменно-медната епоха (VI хил. пр. Хр.). Жилищата не са били малки за времето си. Те са с правоъгълен план, дълги 8 м и широки 6 м, изградени от дърво с пръстени или дъсчени подове. Според откритите керамични съдове селището е съществувало няколко хилядолетия, и разбира се, периодично е опожарявано при инциденти или вражески нападения. Именно от руините, които просто са заравнявани и върху тях се е строило отново, се е образувал огромният могилен насип.

Статуя на мъртвия Христос в ковчега горанската пещера

Снимка на църквата „Пресвето Сърце Исусово“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Музейна сбирка, намираща се в криптата на снорийския храм

Експонат от музейната сбирка, намираща се в криптата на снорийския храм

АНТИЧНОСТ

През античната епоха (VII в. пр. Хр.–VII в.) в региона на Раковски живее тракийското племе одриси. Одрисите заемат голяма част от Горнотракийската низина, Средногорието, Източните и Западните Родопи. Изградената от царете на одрисите голяма тракийска държава, обединяваща всички тракийски племена в земите на днешна България, съществува само 150 години (между началото на V до средата на IV в. пр. Хр.), но териториите в региона остават под контрола на Одриското царство, което като съюзник на римляните е включено без сражения в Римската империя, като по този начин одрисите се запазват като основно население на областта до средата на III в. сл. Хр.

След това идва трагедията. Започват жестоки нападения на т. нар. варвари, които подлагат на грабеж и насилия населението. Плодородният регион на Пловдив е опустошен още в 250 г. от германски племена.

Тук е необходимо да отбележим, че на територията на Раковски и общината засега не са открити следи от значимо градско селище. Причината се корени във факта, че само на двадесетина километра още в VII в. върху естествено защитени хълмове възниква голямо градско селище с имената Евмолфия, Пуллудева, Филипопол, Пълдин, Пловдив. Поради възможностите, които пловдивските телета (хълмове) дават за добра отбрана, тук във всички епохи се съсредоточават държавните усилия за изграждането и поддържането на голямо, добре укрепено градско селище.

През античната епоха (в одриската, в римската и в ранновизантийската) територията на гр. Раковски спада към т. нар. градска територия на Пловдив. В нея се разполагат огромните поземлени имения на тракийските и римските аристократи, живеещи във Филипопол. Това личи от богатите златни, сребърни, бронзови и керамични находки, открити в надгробните могили в селата около Раковски – Дуванли, Калояново...

ПАВЛИКЯНИТЕ

В средата на VII в. в Югоизточна Европа стават събития, които завинаги променят историческото ѝ развитие. През 632 г. на север от Дунав е създадена българската държава. През 680–681 г. след една тежка война с Византия тя откъсва Мизия и установява южната си граница по билото на Стара планина и Средна гора. Горнотракийската низина изведнъж се превръща в гранична зона.

Изглежда, че поради оредялото ѝ в предходните столетия вследствие на варварските нашествия население Византия предприема сериозни мерки за укрепване на граничната зона. Тези мерки включват строителството на нови и възстановяването на стари крепости и заселване на обезлюдените райони.

Византийските хронисти разказват, че в 756 г. византийският император Константин V Копроним, готвейки се за офанзива срещу България, заселил в Тракия от Бургаския залив до Пазарджик значителни маси павликяни. И тъй като прадедите на днешните жители на Раковски безусловно са потомци на тези заселници, добре е да изясним въпроса с вярата и етническия произход на павликяните, заселили се в този регион.

Павликянството е една от многобройните ереси на християнството, появили се в първите векове от съществуването му. Павликянската ерес, както и повечето ереси, е дуалистична, т.е. проповядва, че във Вселената се борят две начала – Добро и Зло. Злото е създадо материалния свят, включително държавата, властващите, богатите, официалната църква и затова с тях се води борба. Доброто естествено е създадо небесното царство, душевния свят, към който човек трябва да се стреми и да постигне в земния си живот.

При павликяните обаче, за разлика от много други ереси, има една особеност. За да се противопоставят на усилията на административните и църковните власти, за да ги върнат в „правата вяра“, те се организират във военни общества и бързо се превръщат в страховита военна сила. Затова византийските власти са принудени да се съобразяват с тях и дори да извличат изгода от съществуването им. И тъй като павликянството се появява и развива основно в граничните арменски земи (днешна Армения и днешна Източна Турция), където макар и за кратко време павликяните създават и своя държава, те получават

статута на акрити (граничари). Граничарите са население главно от свободни селяни, които не плащат обичайните данъци, но защитават границите на Византийската империя от вражески набези.

Дали преселените в Горна Тракия павликяни са защитавали добре Византия между 756–812 г. няма сведения. Но при настъпването на хан Крум в Тракия от т.нар. Хамбарлийски надпис (декрет на хан Крум от 813 г.) става ясно, че ръководителите им (Леон, Вардан, Григорий и т.н.) минават на българска служба, и то като стратези. Стратезите са военноадминистративни чиновци с ранг заместник-областни управители. Тази висока степен на доверие е невъзможна, ако павликяните не бяха преминали още в началото на конфликта на българска страна.

И тук се поставя въпросът какви са били по народност преселените в Горна Тракия павликяни. Смяташе се, като се имаха предвид местата, от които идват, че са арменци, които са се претопили в забикалящите ги отвсякъде българи. Но изследванията на езиковеди показваха, че езикът на павликяните спада към най-старинните български говори. В именната им традиция няма нищо арменско, открояват се само старинни български фамилни имена. Освен това практиката показва, че асимилацията е невъзможна за обособени от административния си статус и вяра групи. А павликяните очевидно и в Средновековна България запазват статуса си на войнишко население. Именно с този статут и с тази ерес ги виждаме да живеят и действат до завладяването на България от турците в края на XIV в.

Загадката бе лесно разрешена, след като в последните десетилетия за учените станаха ясни прародината и движението на българите към Европа. Те не идват от Монголия и Алтай през северните степи на Евразия, а от Иран през Кавказ. При този път през II–III в. значителни маси българи остават в Армения, приемат в IV в. християнството, а по-късно и павликянската ерес. Те участват на страната на християните в знаменитата битка с Персия през 456 г. в защита на християнството, а ръководителите им са обявени за светци. Този факт очевидно е подвел император Константин Коприм при преселването на част от тези кавказки българи в Тракия. Смятал е вероятно, че, познавайки езика на дунавските българи, по-лесно ще вършат граничните си работи, а вярата, макар и с еретични отклонения, ще осигури лоялност към Константинопол. Народностните чувства обаче очевидно са надделели. Павликяните неведнъж демонстрирали привързаността си към

българската кауза. През XI в. вече в границите на Византия те се вдигат на мощно въстание – т.нар. въстание на Травъл. През 1206 г. приемат цар Калоян и му отварят вратите на Пловдив. В края на XIV в., когато е ясно, че Тракия ще бъде завладяна от турците, те почти изцяло се преселват, следвайки цар Иван Шишман, и се заселват в села около последната му столица Никопол.

Сведенията за историята на селищата конкретно върху територията на Раковски през средните векове са много малко. От имената на двете големи села (дн. квартали на града) Калъчли и Балтаджа (Саблево и Сикирово в български превод) е ясно, че селата са формирани от военни части на павликяните, въоръжени с определен вид оръжие – саби, т.е. конници; и пехотинци, въоръжени с бойни секири. Имало е такова разделение в средновековните армии. През XI в. император Алексей Комнин изградил на тази територия градчето Неокастрон (Нова крепост), но други, по-късни сведения за този град няма. Очевидно селището не могло да претърпи прогресивно развитие и е било задушено от близкия Пловдив. Турските данъчни регистри от първите векове на турското владичество сочат, че в двете селища са останали само по няколко семейства. Останалите се изселили в Никополско.

Завимане с деца от ениора „Пресвето Сърце Исусово“ към „Ген. Николаево“, гр. Раковски

КАТОЛИЦИ

Във втората половина на XVI в. католическата църква отчита, че голяма част от паството ѝ в Европа е силно намалено вследствие на отдаването на значителни маси от населението на Германия, Франция, Англия и Скандинавските страни от юрисдикцията на Ватикана и преминаването им към протестантските църкви. На специално свикания т.нар. Тридентски събор е взето решение да се предприемат масирани акции по всички посоки и главно в „ин партибус инфиделиум“ (страните на неверниците) с цел да се покатоличат максимален брой „неверници“ в Европа, Азия, Африка, Америка.

Тази политика на активна мисионерска дейност ще превърне в следващите три века в световна християнска деноминация католицизма. Той ще излезе от Западна и Средна Европа и ще заеме изцяло Централна и Южна Америка. Ще образува многомилיוни анклави в Азия, Африка и Източна Европа. Този процес ще засегне и двете села (Калъчли и Балтаджа), които в XX в. ще формират град Раковски.

Всичко започва в 1596 г., когато католическият мисионер Петър Солинат открива едно малко католическо гнездо в Северозападна България. Това е град Чипровци и околните три села. Той възстановява Софийската католическа епископия, станала през 1643 г. архиепископия. Изпраща няколко юноши от града в Рим на обучение в католически колежи. Един от тях – Илия Маринов – го наследява на епископската катедра.

Той издейства от Ватикана 6 стипендии годишно за млади българо-католици в Клементинския колеж в Рим и в Илирийския колеж в Лорето (Италия). Тези млади българи (Петър Богдан, Петър Парчевич, Филип Станиславов, Стефан Кнежевич, Иван Лилков) ще разгърнат през следващите 5–6 десетилетия активна мисионерска и образователна дейност във възстановените католически епархии – Никополска, Марцианополска, Охридска и Скопска. С богатата си култура и широки международни връзки те ще поставят и въпроса за освобождението на България и възстановяването на българската държава.

В рамките на мисионерската им дейност през 1625–1645 г. те посещават в католицизма постепенно павликяните и в Северна, и в Южна България. В Калъчли и Балтаджа павликяните в началото на този процес са само няколко семейства. Но точно през този период за-

почва интензивно преселение на семейства от селата в Северна България в пловдивските павликянски села. Причината за това преселение според историците се крие в негодите, които търпи християнското население в Подунавнето през XVII в., когато регионът се превръща в прифронтна зона при честите войни с Австрия и Влахия. Така или иначе бившите павликянски села в Пловдивско бързо стават пълнокръвни католически острови в православното море, за сметка на връщането след два века на изселените се в XIV в. павликяни. Мисионерската дейност била осъществявана от завършилия Илирийския колеж през 40-те години на XVII в. местен човек – Яков Божичовек, назначен за свещеник. Той успял да построи и първата църква. Това била паянтова хамбаровидна постройка, покрита със слама.

В 1688 г. католиците в Чирповско се вдигнали на въстание. След печалния му разгром оцелелите емигрирали във Влашко заедно с много павликяни от Северна България. Събитията не засегнали вече оформлата се българска католическа общност в региона на Раковски. Точно обратното, между последните десетилетия на XVII и края на XIX в. тя бележи значителен демографски ръст. На територията на съвременния Раковски се появява още едно село Алифакъх (дн. Парчевич) и групи от нарасналото население на Калъчли и Балтаджа се заселват в околните села – Белозем, Борец, и в гр. Пловдив.

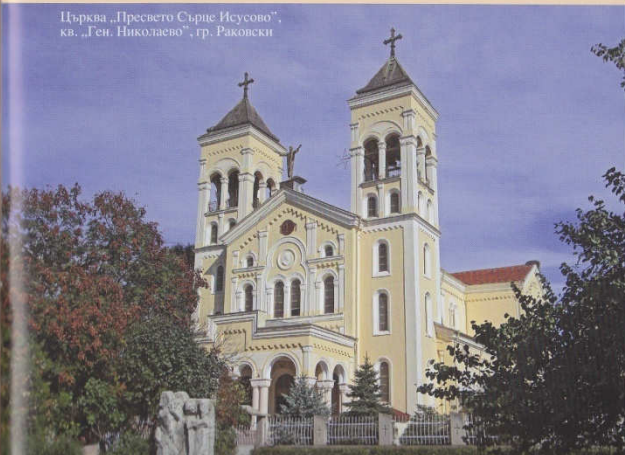
В следващите десетилетия католицизмът става вяра на цялото население на селата, квартали на днешния град Раковски. Те ще я изповядват особено ревностно и през XVII–XIX в., а и до днес. Вярата е крепител на духа им през тежките последни векове на турско владичество. Но тя няма да ги откъсне от българския народ, а точно обратното – ще заздрави българската им национална идентичност. В историята завинаги ще останат имената на свещеника на Калъчли Михаил Добромиров, загинал през 1737 г. като австрийски разузнавач, както и на свещениците Павел Гайтанджиев и Петър Ковачев Царски – апостолчески викарий, и двамата автори на сборници с дидактическа проза и поетични химни.

И още: Яко Яковски и Иосиф Арабаджийски, които полагат основите на просветното дело. Към родолюбивата дейност на българските католици трябва да прибавим и т.нар. павликянски преписки на „История славянобългарска“ от отец Паисий. Особено интересен е преписът на Павелт Кюсев Стоянов от 1846 г. Авторът на този

препис е вмъкнал в историята и свои прибавки, засягащи историята на павликяните, които той естествено смята за „братя бугари“. Заслуга за утвърждаване на католицизма имат и чужденците мисионери през XIX в. и преди всичко чехът отец Птачек, италианците Андреа Канова и отец Едоардо.

Католиците в Раковски, а и православните българи в общината и региона се гордеят с още един исторически факт. В цялата им вече доста дълга история не са отбелязани случаи на религиозна нетърпимост и нетолерантност. Това, което се наблюдава вече близо 400 години, е взаимно уважение, сътрудничество, приятелство, споделяне на успехи и беда. Доказателство са хилядите смесени бракове между млади католици и православни, и техните деца сами решават коя религия ще приемат. Примерът българи католици–православни рязко контрастира със стигналите до безумни кръвопролития отношения между вярващите католици, православни и мосюлмани в бивша Югославия не само в близкото минало.

Църква „Пресвето Сърце Исусово“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

РАКОВСКИ ДНЕС

След възстановяването на българската държава през 1878 г. селата на Раковски се развиват като сериозни аграрни средища и продължават да увеличават населението и територията си, като почти се сливат. Това налага трите села Секирово, Парчевич и Генерал Николаево в 1964 г. да бъдат обявени за град, който получава името на големия български възрожденец и революционер Раковски. Освен със своя аграрен сектор градът, наброяващ днес 16 000 жители, може да се похвали и с добре развита преработваща и шивашка индустрия.

Забележителни паметници на духовността са двете огромни католически катедрали в кварталите Секирово и Генерал Николаево. Те се смятат за втората и третата по големина между католическите храмове на Балканите след катедралата в Загреб. Но в Хърватска настояват, че държавата им не е на Балканския полуостров. Това прави католическите храмове в Раковски първи и втори по големина на Балканския полуостров. Строени са по един план след голямото Чирпанско земетресение през 1928 г., което разрушава старите храмове. Събрани са средства от местното население, дарители са българското царско семейство и Папството. Явно е имало съревнование чий храм да бъде по-голям, тъй като строителите на храма „Пресвето сърце Исусово“ наддали с една тухла сградата на одобрения проект и така надминали другия храм.

Градски парк с детска площадка, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Кв. Ген. Николаево

Стеничката е изградена на българската църк-епископ Иван Романов, блаженния епископ Димитров и отец Флавиан Манкин

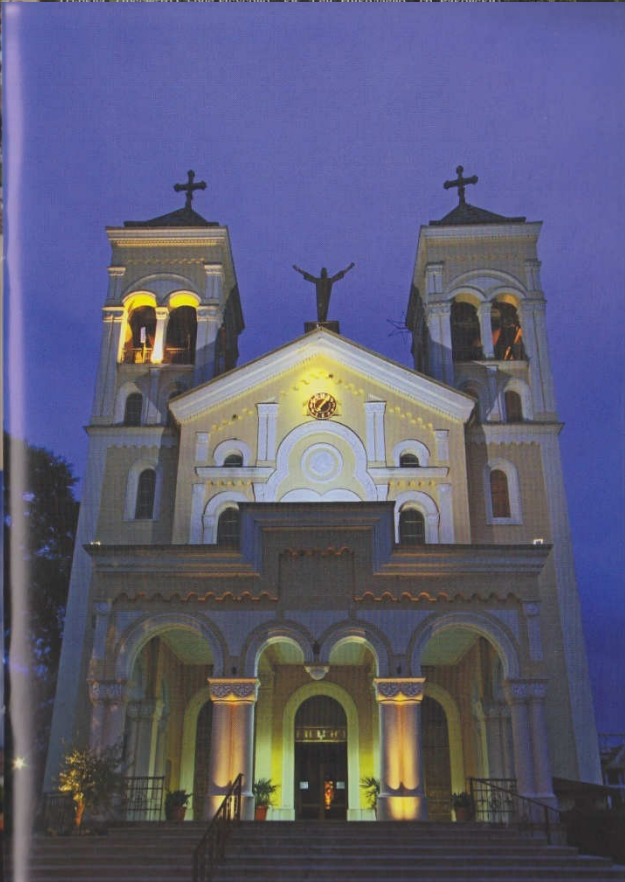
Манастир на сестрите францисканки, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Барелеф, изобразяващ папа Пий II, по чието време е строен храма

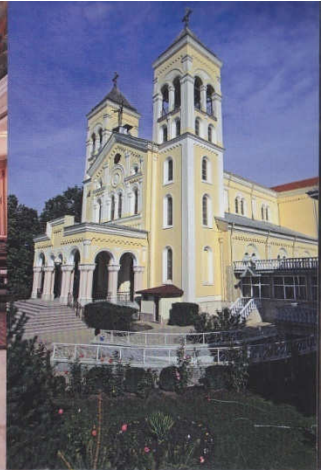

Спонатот музеевната сбирка, намираща се в крилата на сиринският храм

Интериор на църквата „Пресвето Сърце Исусово“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Стенопис, изобразяващ свидетелска сцена – апсидата на храма

Стенопис „Разпятие на Христос“

Стенопис „Сватогата и Еванг. Галилейска“

Стенопис „Молитвата в Гетсиманската градина“

Стенопис „Умножаване на хлябове“

Стенопис „Гьста“

Стенопис „Влизането в Йерусалим“

Целодневна детска градина „Иглица“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Основно училище „Христо Смирненски“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

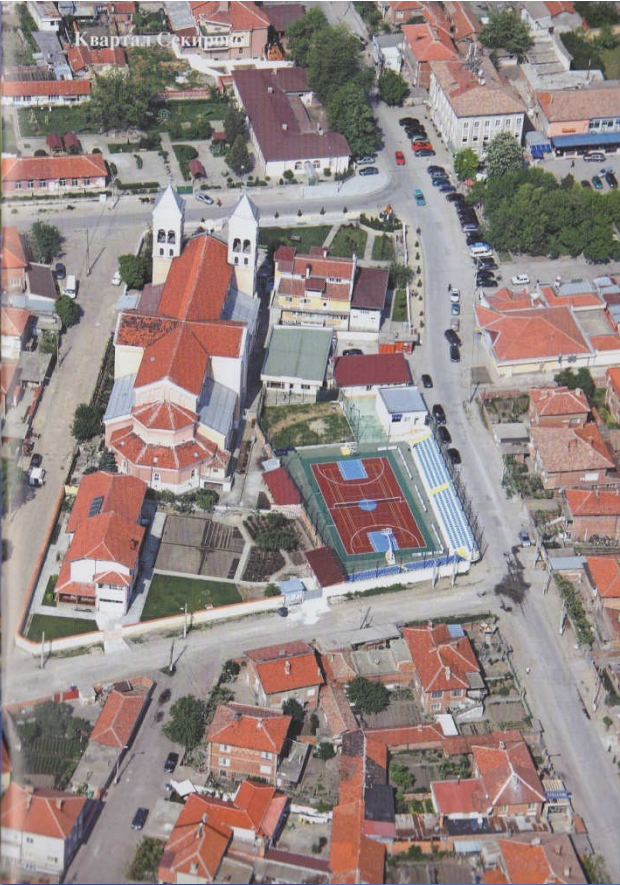
Родно сџгалнище „Св. Св. Кирил и Методиј“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Целодневна детска градина „Първи юни“, кв. „Секирово“, гр. Раковски

Основно училище „Христо Смирненски“, кв. „Ген. Николаево“, гр. Раковски

Квартал Секирово

Търговски център „Оазис“, кв. „Секирово“, гр. Раковски

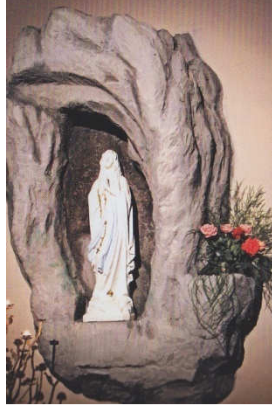
Трибунски център, кв. „Секирово“, гр. Раковски

Многофункционална спортна площадка „Григис арена“, кв. „Секирово“, гр. Раковски

Основно училище „Христо Ботев“, кв. „Секирово“, гр. Раковски

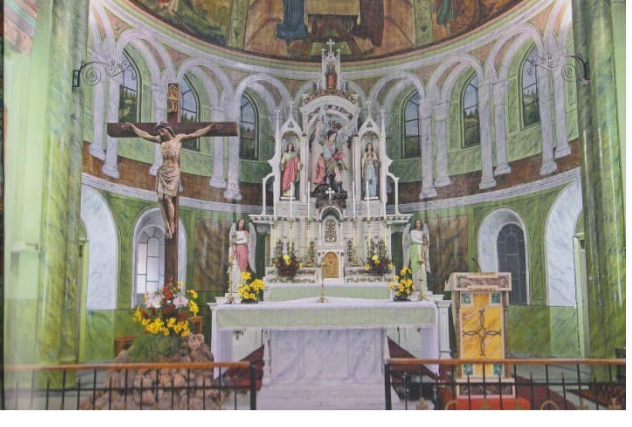
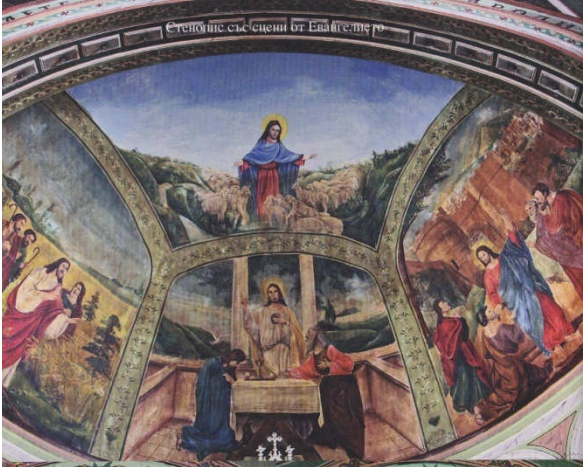

ПГ „П. Парчевич“, кв. „Секирово“, гр. Раковски

Градски парк, кв. „Секирово“, гр. Раковски

Квартал Парчевич

Храм „Непорочно зачатие на Дева Мария“, кв. „Парчевич“, гр. Раковски

Степовице „Св. Св. Кирил и Методиј“

Степовице „Исус Благославя дедата“

Степовице „Светото семејство“

Манастир на оштите францисканци „Св. Максимилиан Колбе“, кв. „Парчевич“, гр. Раковски

Празници и спортни прояви

Традиционен празник на виното Трифон Зарезан и „Винарија“, гр. Раковски

Традиционен празник на виното Трифон Зарезан и „Винарија“, гр. Раковски

Трофейна зала на ФК „Раковски“

Градски стадион „Г. С. Раковски“, гр. Раковски

Въздушна снимка на градския стадион „Г. С. Раковски“, гр. Раковски

Международен детски турнир
о футбол в гр. Раковски

Села в община Раковски
Село Стряма

Юношески футболен клуб „Мила“,
гостуващи в гр. Раковски

Основно училище „Отец Паисий“,
село Стряма, община Раковски

Народно читалище „Христо Ботев“,
село Стряма, община Раковски

Село Шишманци

Основно училище „Христът Крал“, село Шишманци, община Раковски

Народно читалище „Св. Ст. Кирил и Методий“, село Шишманци, община Раковски

Медна карьера за добив на инертни материали, село Шишманци, община Раковски

Паметна плоча на загиналите за родината 1912-1913 г. от село Шишманци, община Раковски

Храм „Успение на Пресвета Богородица“, село Шишманци, община Раковски

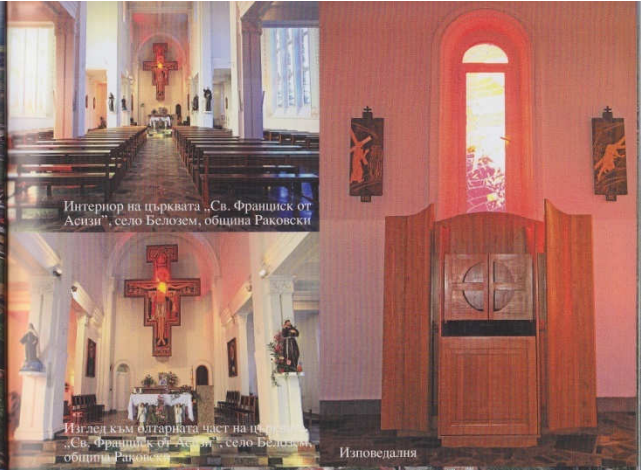

Изглед към олтара на храма

Село Белозем

Интериор на църквата „Св. Франциск от Асизи“, село Белозем, община Раковски

Изход към олтара част на църквата „Св. Франциск от Асизи“, село Белозем, община Раковски

Изповедалня

СОУ „Го Милев“, село Белозем, община Раковски

Църква „Св. Франциск от Асизи“, село Белозем, община Раковски

Енорийски дом

Медицински център „Света Елисавета“, село Белозем, община Раковски

Въздушна снимка на църквата в село Белозем, община Раковски

Вътрешен изглед на църквата „Св. Вмк. Георги“, село Белозем, община Раковски

Църква „Св. Вмк. Георги“, село Белозем, община Раковски

Парк в село Шиманица и специална наблюдателница, откъдето всеки може да обхване с поглед покривите с църковните гнезда

Село Боярино

БЕЛОЗЕМ - ЕВРОПЕЙСКО СЕЛО НА ЦЪРКЕЛИТЕ

Районът на Димитровград Белозем и прилежащите църкви и църковните оази от историческа гледна точка. Белозем е село с дълго и богато историческо наследство и изключително дълго съществуване до началото на миналия век, са сред найдревните селища в района. Според историческите извори и миналото е имало огромно село, на което са били разположени 30 църковни гнезда и е имало да се види от Плевненските топки. Днес селото е сред най-големите в България с 5000 жители, а паркът е имал 30 църковни гнезда. В землището на Белозем се намират и древни археологически паметници: няколко селища и 30 пещери хранилища, останки от древността: пещери, останки от кралския император Парамон (3-4 век сл. Хр.) и част от стените на укрепеното Асизи, ограден и голям манастир край селото.

В 1820 г. селото се е наричало Гибен (от турски: дава много площи с вино грозие), а днешното име произлиза от заселените бели пещери в района. Селото от края на XVIII век е известно с произвеждането на вино. През 1848 г. селото е било в Цариград. С добри качества си слави и мезето и месото на тук, което пасе по заселените Белоземски пещери. Много от местните и традиционните кулинарни практики са причина Белозем все още да е продължило от издревните места да дава такава колони.

В 2005 г. селото е било признато за Европейско село на Белия мезе. По програма по традиция всяка година се организира „Фестивал на Белия мезе“. През 2008 г. селото е било признато за Европейско село на Белия мезе. Това е фестивал един от най-старите мезелови колонии в Европа през 1980 г. покрива на СОУ „Милев“. През 2009 г. на покрива на училището са изброени 20 гнезда на истински природни вестри.

Общината туристически привлича на селото се допълва от двете красиви църкви – православната „Св. Георги Победоносци“ и католическата „Св. Франциск“, а като парк около селото се организира Фестивалът на Белия мезе. Фестивалът „Дроздът“ с много си дивности и културно събитие на общността и приобща интересна етнографска сбирка. Белозем и мезето и като селото с най-голямата културна, социална и спортна дейност за млади и постоващата екологична природолюбивите предлагат всички зони около селото „Мезе“ и Белия мезе. Мезето, произвежда интересни етнографски изделия в тини и „Мезеви димитри“, известна е богатостта си бразенообразна и добри условия на живот.

По проект на фондация „Зелена България“ към програмата „Наша България“ – Програма за регионален развитие в България и Румелия, през 2008 и 2010 г. в селото се организира етнографска сбирка на мезето и мезето и мезето на Белозем. Сбирка ех си създаването на „Пазар на Белия мезе“.

Народно читалище „Христо Ботев“, село Боярино, община Раковски

Библиотека в Народно читалище „Христо Ботев“, село Боярино, община Раковски

„Стай на сиромениите“ – запечатан миг от живота на боярици в снимков архив от миналия век

Автентични документи, удостоверяващи пътния сделки между турци и боярици

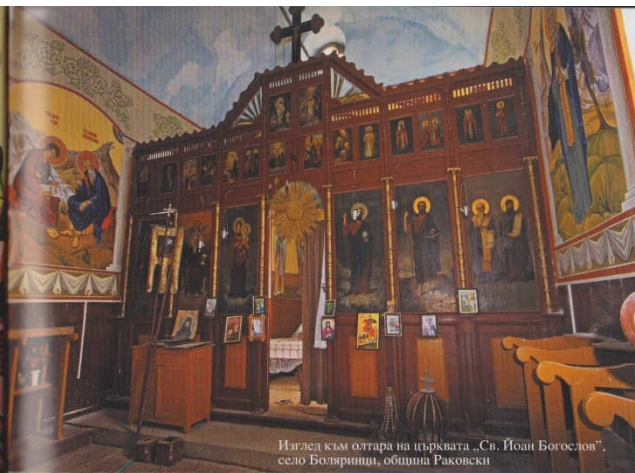
Понати от етнографска сбирка „Задивка на мома и ерген до селския плет“, село Болярино, община Раковски

Музейни експонати от етнографска сбирка в Народно читалище „Христо Ботев“, село Болярино, община Раковски

Облекла и предмети от етнографската сбирка в читалище „Христо Ботев“, село Болярино, община Раковски

Изглед към олтар на църквата „Св. Йоан Богослов“, село Болярино, община Раковски

Облекла и предмети от етнографската сбирка в читалище „Христо Ботев“, село Болярино, община Раковски

Маса за хранене „Парадия“

Църква „Св. Йоан Богослов“, село Болярино, община Раковски

Стенопис от църквата

Момино село

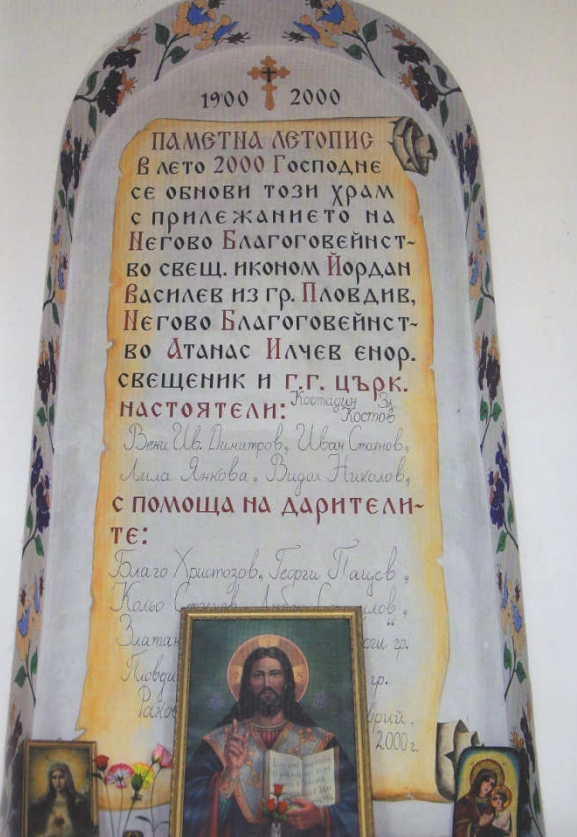
Народно читалище „Петко Маняжков“, село Момино село, община Раковски

Изглед към олтар на църквата „Св.Владо Георги Победоносци“, село Момино село, община Раковски

Паметен летопис с имената на дарителите на църквата

1900 2000

ПАМЕТНА ЛЕТОПИС
В ЛЕТО 2000 ГОСПОДНЕ
СЕ ОБНОВИ ТОЗИ ХРАМ
С ПРИЛЕЖАНИЕТО НА
НЕГОВО БЛАГОГОВЕЙНСТВО
СВЕЩ. ИКОНОМ ЙОРДАН
ВАСИЛЕВ ИЗ ГР. ПЛОВДИВ,
НЕГОВО БЛАГОГОВЕЙНСТВО
АТАНАС ИЛЧЕВ ЕНОР.
СВЕЩЕНИК И С.Г. ЦЪРК.
НАСТОЯТЕЛИ:

Костадин Костов
Венц. Ив. Димитров, Иван Станов,
Мила Анкова, Видел Николов,
С ПОМОЩА НА ДАРТЕЛИ-

ТЕ:
Благо Христозов, Георги Трацев,
Киро Станов, Иван Иванов,
Златан Костаков, Иван Костаков,
Любко Радков, Георги Радков,
Борис Радков,
2000 г.

Село Чалъкови

Други

Църква „Св. Георги“, село Чалъкови, община Раковски

Ържавно ловно стопанство „Чекерци“, община Раковски

Обществени диван и кафе-бар „Ванзловно стопанство „Чекерци“, община Раковски

„Ойл“ – компания с лидерски новаторски позиции в производството и търговията с петролни продукти, община Раковски

Страдата на „Zobe Group“ – компания, произвеждаща ароматизатори – индустриална зона, гр. Раковски

Завод на „Ictis“, специализиран в областта на електромонтажното строителство – индустриална зона, гр. Раковски

Разпределителен център на търговската верига „Kaufland“, намиращ се на територията на индустриална зона – гр. Раковски

Завод на „Ictis“, специализиран в областта на електромонтажното строителство – индустриална зона, гр. Раковски

Разпределителен център на търговската верига „Kaufland“, намиращ се на територията на индустриална зона – гр. Раковски

„АВВ“ – завод за енергийно оборудване – индустриална зона, гр. Раковски

ОБЩИНА РАКОВСКИ

